

for at være den dygtigste, efterat en Concurrence har været afholdt. At give ham Pladsen, inden han havde indstillet sig og viist sig at være den dygtigste, vilde efter min Overbeviisning være uheldigt; men hvad jeg vil ansee for aldeles heldigt og det eneste Rigtige, er at denne Mand indstiller sig med til Concurrencen. Dette kan han jo gjøre, og saa vil der ikke være det Mindste iveien; enhver Tvivl vil i den Henseende forsvinde, naar han ved Prøven har viist sig at være den dygtigste af dem, som concurrere. Hvad dernæst det Punkt angaaer, at det er blevet fremhævet som meget uheldigt for Underviisningen, at Posten sted ledig i den Tid, der maatte hengaae indtil Spørgsmaalet ved Concurrence var afgjort — om hvilken Tids Længde jeg iøvrigt aldeles ikke skal tillade mig at have nogen Mening, det er en simpel, administrativ Sag —, maa jeg gjøre de ærede Herrer opmærksomme paa, at dette er af den Slags Ting, som jeg ikke kan tillægge nogen Betydning. Vi kjende altfor godt, og ere altfor vante til ved vore Universiteter, at der vicarieres i den Tid, da en saadan Post staaer ledig; det har mangfoldige Gange været Tilfældet — og det er visnok slet ikke til Skade —, at en eller anden yngre Mand er kommen til at holde nogle Forelæsninger i et Par Semestre for et Honorar, eller ogsaa, at det er blevet overdraget en Embedsmand, til hvem Ministeren fortrinsviis havde Tillid, at holde Forelæsninger som constitueret, idet da det Embede, han ellers beklæbte, midlertidig er bleven besørget ved en Anden, hvilket jo i det foreliggende Tilfælde, hvor der er Tale om en Overlærer i Sorø, ikke vilde være forbunden med nogen særdeles Banffelighed.

Disse ere altsaa de Grunde, som have bevæget Udvalget, eller, som det nu kun kan kaldes, Udvalgets Fleertal, til at stille det Forslag, som det har stillet. Jeg skal ganske henstille Sagen til de ærede Medlemmer; de Herrer ville let kunne tænke sig, at den indtrængende Maade, hvorpaa den høitærede Minister har anbefalet sit Forslag, ligesaavel har gjort sit Indtryk paa mig som paa de ærede Herrer. Jeg gaar i saadanne Sager nødigt imod det, der er anbefalet af Ministeren, men jeg kan dog ikke stemme med Ministeren i denne Sag, fordi det

i mine Dine er et vigtigt Princip, hvorefter her handles, og et Princip, som i Almindelighed ikke vil komme til at foreligge for Thinget, da dette jo aldrig fremsfører nogen Anke, naar Regjeringen afviger fra Concurrencebestemmelsen ved ordinaire Besættelser; men her handles der om at bevilge en Gage til en extraordinair Plads, og her foreligger da altsaa en Leilighed, hvor man kan komme til at angive, om man paa en alvorlig Maade vil støtte Principet om Professoraternes Besættelse ved Concurrence.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg skal gjentage, at jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører i, at det i Principet er rigtigt, at Besættelser ved Universitetet i Almindelighed skee ved Concurrence, og jeg skal ligeledes indbrømme ham, at det vilde være heldigt, om der i saa Henseende kunde udvilles sig en Vælgvirkning mellem de nordiske Universiteter, da Sproget, som er Mediet, er forstaaeligt eller idetmindste let kan blive forstaaeligt i det hele Norden; men jeg kan ikke indsee, at man kan finde, at dette er den rette Leilighed til strengt at holde paa et Princip, hvorpaa man ellers ved flere tidligere Leiligheder ikke har holdt. Den ærede Ordfører sagde, at den paagjældende Mand kunde indstille sig til Concurrencen, og det er meget rigtigt; men er det rigtigt at forlange dette af en Mand, der saa klart har godtgjort, at han er en Videnskabsmand af den Betydning, han virkelig er? Dette er netop Hovedspørgsmaalet her. Den ærede Ordfører sagde fremdeles, at Concurrencen ikke behøvede at stee med saa langt Varfel; han overlod imidlertid dette som en administrativ Foranstaltning til Ministeriet, og dette paastjønner jeg; men paa den anden Side maa han dog give mig Ret i, at naar denne Concurrence i det Hele taget skal have Noget at betyde, maa man virkelig give de Paagjældende en tilbørlig Leilighed til at forberede sig til den, især naar man dertil vil indbyde en Mand, der nyder en saa almindelig Anerkjendelse som den Paagjældende. At opstille en Concurrence med et kort Varfel, vilde forekomme mig at være et Slags Skin for at have Principet, men jeg troer heller ikke, at det var den ærede Ordførers Tanke at